

Sneider Tamás
országgyűlési képviselő

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: *X/11327*

Érkezett: 2016 JÚL 11.

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,

az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Magyarország Alaptörvénye 7. cikk (2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok intézni a Külgazdasági és Külügyminisztériumot vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Történt-e érdemi előrelépés Esterházy János rehabilitálása ügyében az elmúlt másfél évben?”

címmel.

A benyújtott kérdésekre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

2015 februárjában fordultam Önhöz Esterházy János, a felvidéki magyarság egykori vezető politikusának ügyében, akinek a tizenkét évnyi politikusi munkássága az egyéni- és a közösségi jogok kivívásának jegyében telt.

A sors különös és szomorú fintora, hogy 2016 júliusában a felvidéki magyarok gyakorlatilag éppen úgy másodrangú állampolgárok Szlovákiában, ahogy a két világháború közötti időszakban is voltak, de ennek részleteit egy másik megkeresésemben fejteném ki. Korábbi válaszában Miniszter Úr arról tájékoztatót, hogy Esterházy Jánost 1947-ben a Szlovák Nemzeti Bíróság ítélte halálra, a háború utáni népbírósági ítékezés keretében, az ítélet megváltoztatása ezért a szlovák igazságszolgáltatás hatásköre. A strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága is ezzel az indoklással adta vissza a fellebbezést. Ugyanakkor örömteli, hogy a lengyel Szejmben, az amerikai Szenátusban, de a brüsszeli Európai Parlamentben is elhangzott már a felvidéki magyar politikus érdemeit méltató felszólalás.

Azt gondolom, az Európai Unió Tanácsának soros elnökségét betöltő szlovák fél most talán nyitottabb lehetne a kérdés megnyugtató kezelésére, ebben (is) elkötelezett szövetségeseink lehetnek a lengyelek, hiszen Esterházy segítette a lengyel menekültek befogadását, a Lengyel Nemzeti Bank és Nemzeti Múzeum kincseinek Magyarországra telepítését, valamint első

között ítélte el a katyni tömegmészárlást, amely aztán vádpontként szerepelt a későbbi moszkvai ítéletében.

Fenntartom a korábbi álláspontomat, miszerint az Esterházy-kérdést széles körben meg kell ismertetni az európai közvéleménnyel, a koncepció bírósági ítélet semmissé tételét pedig minden magyar-szlovák fórumon napirenden kell tartani. Minden ilyen törekvés a szlovák elnökség fél éve alatt felerősítve juthat el a szlovák fél döntéshozóinak fülébe.

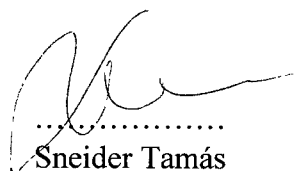
A magyar-szlovák kapcsolat az elmúlt két évtizedhez viszonyítva kiegyensúlyozottnak mondható, ami leginkább annak tudható be, hogy a felvidéki magyarságot ért sérelmeket – feltételezve, hogy ez szolgálja a jószomszédsági viszonyt – a Kormány sajnós szó nélkül hagyta. A szlovák elnökség fél éve alatt azonban megengedhetetlen luxus lenne ezt a politikát folytatni, illetve az említett, viszonylag egyszerűen orvosolható, de mégis fontos ügyet kibeszéletlenül hagyni.

Esterházy a magyar-szlovák megbékélés embere volt, aki hitt a kölcsönös tisztelet jegyében folytatott párbeszédben. Ráadásul az a keresztény értékrendszer, ami a felvidéki magyar politikust jellemezte, a szlovákoknak is éppen úgy hozzátartozik az önazonosságukhoz, ahogy nekünk is. Más kérdés, hogy Esterházy a végsőkéig ragaszkodott a nemzetközi szerződésekben és törvényekben biztosított jogok teljességéhez, képviselve így az autonómia ügyét is. Remélem, hogy a témát övező mély hallgatást az elkövetkezendő fél évben sikerül megtörni, Robert Fico és kormánya pedig megbarátkozhat azzal a gondolattal, hogy az önrendelkezés joga megilleti a felvidéki magyarságot is.

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2016. július 11.

Tisztelettel,

Sneider Tamás

Jobbik Magyarországért Mozgalom